

колелцето и го постави въ лъвия си джобъ.

— Сега деца, — обади се пакъ учителятъ — видѣхте добре, нали?

— Да, господинъ учителю! Да, господинъ учителю!

— Сега пъкъ ще видиме на какво се е обърнало назъбеното колелце въ джоба на Милчо Петровъ!

Той бръкна въ лъвия джобъ на Милча и измъкна една мишка, направена отъ кърпа...

Децата едва не изпопадаха отъ смѣхъ. А Милчо, цѣлъ за-

червенъ, не знаеше кжде да си тури ржцетѣ и кжде да гледа.

— Сега тишина деца! — извика следъ малко учителятъ.

После се обърна къмъ Милча:

— Милчо Петровъ! Седни си на мѣстото.

И нищо повече не му каза. Но отъ тоя день нататкъ Милчо стана съвсемъ друго дете. Наедно съ отърсването на джобоветѣ си отъ разнитѣ дрънкулки, съ които разсмиваше класа, той като че ли отърси еднажъ за винаги отъ себе си и всички лоши навици.

Дамянъ Калфовъ

МОЛИТВАТА НА ЕЛКА

Боже мили на небето,
всички бедни утеша
и сълзитѣ по лицето
Ти самичъкъ избърши!

Боже мили, дай на мама,
дай на татка дълги дни,
да живѣятъ дружно двама
до дълбоки старини...

Помогни ми тазъ година,
помогни ми Боже мой,
съсъ шестица да премина,
та подаръци безъ брой,

пакъ отъ татка да получа
съ ласкавъ, топълъ благословъ.
Помогни ми да се уча,
дай ми сила и любовъ...

И на нашта паралелка,
Боже мили, помогни!
Много Ти се моли Елка,
дай ни, дай ни свѣтли дни!

М. Ковачевъ